

Az első

Nem értem, miért nem mozdul. Csak fekszik itt mellettem, hatalmas testén a puha szőrréteg alig-alig moccan. Valami baja van? Percenként ha háromszor vesz levegőt, és hallok, hogy szíve is ritkán dobban. Amikor izgalmamban visongani kezdek, azért mégis mozdul, lassan, nehézkesen, látom, nem is igazán tudja, hol van és mit csinál, csak úgy ösztönösen, mintha valami program futna le benne, teljesíti kötelességét. Tejet ad, orrával megbökdös, aztán nehéz fejét újra a földre ejti.

Jajaj, gondolom, jajaj, itt valami nem stimmel! Nem fér a fejembe, hogy a testvéreim miért nem pánikolnak. Elvégre az anyánkról van szó! Miért

csak én veszem észre, ha gond van? Talán mert én vagyok az elsőszülött. Minden teher az én vállamat nyomja, ez sehogy sem igazságos. Ez a két tökfej csak úgy él bele a nagyvilágba. De valakinek gondolkodnia is kell! Felkelek, megnézem apánkat. Roppant háta olyan ívben szeli át a barlangot, mint valami földmélyi hegyvonulat, ami hamarosan a felszínre tör. De ő is, akárcsak anyánk, gyanúsan mozdulatlan, mint aki... Kimondani sem merem. Valamit tenni kell, és haszontalan testvéreimre nem számíthatok. Segítséget hívok! Felpattanok, hisz álom úgysem jön a szememre, és már vágatok is a barlang hosszú kürtőjén át, ki a szabadba.

Odakint hideg levegő fogad, és olyan sűrű sötét, mint apám szeme. Mintha ő figyelne, szigorúan, hogy mit keresek idekint. Mit keresek? Kit keressek? Ki segíthetne rajtuk? Tanácstalanul ácsorgok a csillagmező alatt, a távolban két hegy vállán imbolyog a Holdtányér. Az éjszaka neszezős zajaihoz most élesebb hang csatlakozik. Hát persze, ocsúdom hirtelen. A bagoly! Hiszen minden mesében ő az orvos. Csak követnem kell a vijjgó hangot.

Bejutok az erdőbe, talpam alatt ropog a sok gally. Egy vaddisznócsalád szúrósan méreget. Az őzek fázósan összetömörülnek, egymást melegítik. Közeledem bagolydoktor odújához. Mikor a fa lábához érek, mancsommal nagyot csapok a törzsre, hogy a fa csupasz koronája is beleremeg. A bagoly méltatlankodva kukucskál ki. Mikor észrevesz, dühösen rám förmed.

- Mit akarsz itt, kölyök, és minek csapkodod ezt a fát?!

- Bagolydoktor, csak te segíthetsz!

Nagy szeme még jobban elkerekedik.

- Miféle doktorról beszélsz? Megvesztél talán, kölyök?

- Anyám és apám - hadarom egy szuszra -, bagolydoktor... halálukon vannak!

A bagoly erre elcsendesül. Gyanakodva méreget, mint aki azt latolgatja, vajon a bolondját járatom-e vele. Aztán, talán látja szememben a kétségbeesést, megkönyörül, és leereszkedik a magasból.

- Nem vagyok doktor - jelenti ki most már nyugodtabb hangon -, de azért megnézem, mit tehetek.

Előnt a hála, szívem szerint magamhoz ölelném,

de nincs sok időnk, így rögvest nekilódulok, és szaladok vissza a barlangunkhoz. A bagoly a fák között repül, szárnyának halk suhogása kísérteties az éjjeli erdő csendjében.

Mikor kiérünk a fák közül, mintha az ég hasadna ketté, fülsiketítő dörrenés tép belénk, majd fémdarab csapódik egy sziklába.

- Vadászok! - kiáltja a bagoly, és még gyorsabban repül.

Szedem a lábam, ahogy tudom, közben úgy érzem, a szívem ide-oda vándorol a mellkasomban, annyira zakatol. Újabb dörrenés, a fém most a földbe puffan. A következő lövés kis híján átlyukasztja a bagoly szárnyát. Hallom, amint szentséggel odafent, és próbál cikcakkban repülni, mert úgy nehezebb célponttá válik. Szerencsénkre rövidesen elérjük a barlang száját, és bemenekülünk rajta.

- Hát, kölyök - lihegi a bagoly-, ahhoz képest, milyen nyugodalmasnak indult az éjszakám, te rendesen felráztad!

Nem szólok semmit, csak futok tovább, be a vackunk felé. Most az a legfontosabb, hogy a doktor megmentse a szüleimet. Hallom, ahogy repül mögöttem, ügyesen kerülgetve a barlang beszögelléseit és az éles sarkokat. Aztán megérkezünk. Oktondi testvérkéim mit sem sejtve szunyókálnak szüleink temérdek halmi között. A bagolyra nézek, és szüleimre mutatok. A bagoly földre száll, esetlenül topogva közelebb merészkedik hozzájuk. Szemügyre veszi a két, elébe tornyosuló izomtömeget, a roppant karmokban végződő mancsokat, a nedvesen fénylő orrokat. Aztán felém fordul, és éppen mondana valamit, mikor anyám kinyitja szemét, és észreveszi őt.

Észreveszi, ahogy egy betolakodó éppen fiacskáját szemlélgeti. Kiáltani sincs időm, mancsát a magasba lódítja, a barlangot betölti a szőre alól feltörő nehéz szag, azzal lecsap a jó doktorra. A bagoly épp hogy arrébb ugrana, az ütés így csak súrolja, de tollas teste ettől is magatehetetlen forgásba kezd, majd nekiverődik a barlang falának.

- Anya - szakad ki belőlem -, ne bánts!

Anyám értetlenül bámul rám, szeme még mindig homályosan fénylik a hosszú álomtól. Rekedt harci üvöltésétől apám szeme is kinyílik, és már bömböl is a torkából a csatakiáltás, előrelendül, hogy fogaival megragadja a sérült baglyot. Én eléugrom, rácsimpaszkodom az orrára, súlyom, bár elenyésző az övéhez képest, arra elég, hogy támadását fékezze. Megpördülök, felkapom a baglyot, és szaladok vele, ki a barlang szájáig. Szüleim kóválygó fejjel néznek utánam.

Haza kell vinnem a baglyot. Otthon, az odújában majd biztonságban meggyógyul. Most szárnyaszegetten lóg a számban. Kidugom fejem a szabad levegőre. Mi van, ha még odakint ólálkodnak a fémköpő vadászok? Összeszedem bátorságomat, és futni kezdek, teljes erőmből. Még sosem vágattam ilyen gyorsan. Csak az erdőbe jussak be, vijjog bennem a gondolat, csak a fák közé, ott már nem találnak el olyan könnyen. Úgy érzem, velem reszketnek a csillagok, és szememben sápad a Hold, ahogy az erdő felé törtetek. Egy dörrenés, egy füttyenés, bundámon átsimít egy hideg áramlat. Nem találtak el. Még egy dörrenés, de a fájdalom

elkerül, és már bent vagyok a tölgyek között, a fák szinte betessékelnek szoknyájuk mögé.

Csak a bagoly fájánál nyugszom meg. Felmászom a törzsén, és finoman besegítem az odújába. A bagoly piheg, egy darabig csak nézzük egymást. Most valahogy mégis elhiszem neki, hogy nem doktor. Különben nem nézne ilyen elgyengülten, ilyen esendően. Végül megszólal, vékony, gyenge hangon.

- Ez az első év, hogy látod a szüleid téli alvását?

- Téli alvás? - kérdezek vissza. - Csak aludtak?

A bagoly bólint. De látom rajta, hogy pihenni akar, így nem fárasztom további kérdésekkel. Elköszönök tőle, és lemászom a fa törzsén. Hazafelé már nem rettegek úgy, és a vadászok, mintha megéreznék, hogy a hajnallal együtt a félelmem is elszállt, békén hagynak.

Visszaérek a barlangba, és elhelyezkedem testvéreim mellett a vackban. Szívesen megbeszelném szüleimmel az elmúlt órák eseményeit, de ők már újra mélyen alszanak, testük melegével töltve meg a vackot. Ahogy lehunyom szemem, arra gondolok, egy napon majd én is felnőtt medve leszek, és akkor végigalszom a telet, de álomban is készen állok majd, hogy megvédjem az enyéimet.

KAPITÁNY MÁTÉ